4818

1 9 4 2

Zij praatten en rookten wat rondom den haard -
één hunner verhaalde een mop met een baard,
waar d'anderen toegeef'lijk om lachten -
één zag op de klok en zeide: 't wordt laat,
en even was in het gesprek een hiaat;
het was of zij ergens op wachtten.
Toen hoorden zij allen het ronken weêr, buiten,
en plotseling was er een fluiten...

Er staan nu geen muren meer rondom den haard,
waar rond zij daar even nog zaten geschaard
en zwegen, als of z'iets verwachtten.
De maan beschijnt schril een wijzerplaat
in het puin, die op even na elven staat.
Geen mensch verneemt ooit wat zij dachten
toen z'eensklaps den dood hoorden fluiten,
die binnen sprong door de ruiten.

Februari 1942.

aut G. R. Kruissink.